

BRÁNA

AKTUALITY BRANICKÉHO SBORU ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ

XVI. ročník, číslo 1 - leden 2010

SLOVO NA ÚVOD

BRÁNA

Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou. (Zj 3,20)

Někdy vlastně stačí jen otevřít dveře. Netřeba dělat nic, stačí jen čekat, aby „se dělalo samo“. Tedy přesněji – aby dělal někdo jiný. Nemáme to moc rádi – tohle spoléhání se na druhého, čekání, že něco udělají oni, závislost na ostatních. Dávat – to vlastně umíme. Obětovat se pro druhé. Nasadit síly, ukázat, co v nás je.

Přijímat je problém, který maskujeme stále horečnější aktivitou. Potřebuji nějak přehlušit ten hlas, který kdesi uvnitř říká, že tenhle svět nestojí a nepadá se mnou a s tím, co udělám já. Já, že bych nebyl užitečný? Já, že bych nedokázal udělat všechno, co se jen udělat dá nebo přinejmenším to, co je udělat potřeba?!

Potřebujeme osvobodit od nás samých – jenže to my sami nezvládneme. Možná bychom

mohli, ale nechceme. Dál zůstáváme za zamčenými dveřmi, za kterými žijeme ve svém malém světě svých malých jistot. „Jaký si to uděláš, takový to máš!“ Ne, že by to vždycky bylo úplně ono, ale je to naše dílo, náš píseček, na kterém si stavíme svůj vlastní hrad.

A přitom stačí jen otevřít dveře a přivítat vzácného hosta, aby se všechno změnilo. Dveře pak už zůstanou otevřené a my, posílení večeří s ním, dokážeme vyjít z těch svých malinkých pískovišť a chatrných pískových hradů do skutečného světa a v něm poznávat, že to, co dělají druzí, nás neohrožuje, ale obohacuje. Že nemáme co ztratit, ale mnohé můžeme získat. A třeba také svým dílem obohatit druhé – ale mnohem svobodněji, než předtím.

Jaroslav F. Pechar

XVI. ROČNÍK BRÁNY

Ano, čtete dobře. Náš sborový časopis vychází již šestnáctým rokem. Impuls k jeho vydávání vyšel od branické mládeže. Redaktorky prvních sedmi ročníků už dávno opustily řady mládeže a starají se o své děti - další generaci čtenářů (možná redaktorů). Čtenáři se od té doby příliš nezměnili: do časopisu moc nepřispívají, k jeho náplni se nevyjadřují, ale ani nekritizují. A tak nevíme, zda převažuje užitečnost časopisu, nebo ničení lesa (viz níže).

Jako připomínku prvního čísla Brány, které spatřilo světlo světa v roce 1995, uvádíme

„Přání do vínku“ tehdejšího faráře **Lud'ka Rejchrt**:

Když jdu kolem stánku či trafiky, kde leží hromady denního tisku a nejrůznějších časopisů, domáhajících se pestrými obálkami mé pozornosti, zmáhá mě pocit marnosti. Kolik slov – většinou zcela zbytečných – zahlcuje denně nesčetné stránky papíru, kvůli němuž padají stromy! Lesům se žije i tak dost těžce a my se svou pitomou novinovou mánií stáváme jeho hrobaři, říkám si – a je mi smutno.

O to je potom těžší psát první úvodník do prvního čísla našeho sborového časopisu.

Kde vůbec bereme odvahu rozmnožovat nekonečnou spoustu tištěných slov? Máme opravdu co nabídnout? Nebude pozadím tiskařské černě jen církevnicky nudná šed? Všechny tyto otázky zůstávají otevřené. Patrně nás budou znepokojovali hodně dlouho. Odpověď však je na vás: vy sami, naši čtenáři, nám ji dáte svým zájmem. Nebo – v opačném případě – z vašeho nezájmu vyrozumíme, že jsme střelili příliš vysoko. Pak nám nezbude než se kát za svou naivitu. Nu což, nějakou výhodu to bude mít přece: lesa neubude a zkušeností přibude.

Ale křesťan má naštěstí blíž k naději než ke škarohlídství. Třeba se nám podaří získat recyklovaný papír a nezničíme ani větvičku. A možná, že ani ten obsah nebude tak špatný, zvláště když nám pomůžete svými příspěvky. Pak to bude pestré, zajímavé, nevšední a objevné. Nadto informativní, potěšující, vzdělávající a povzbuzující. k tomu ještě střízlivé a laskavé. Že je to jen romantická vize? Může to být skutečnost, budeme-li svůj sborový časopis tvořit společně.

Dlouho jsme uvažovali, jak jej nazvat. Zavrhlí jsme označení příliš poetická, či zase duchaplně konstruovaná. Kupodivu jsme se i ve staršovstvu shodli na názvu, který čtete v záhlaví časopisu: BRÁNA. Je to krásné, monumentální slovo. Navozuje představu vstupu do pevného hradu či do zámecké zahrady. Brána je součástí obranného systému hrazeného města a ve starém Izraeli byla místem, kde se konala důležitá jednání.

Branický sbor má tedy svou BRÁNU. Je otevřená každému, kdo touží i takto vstupovat do společenství všelijak nedokonalých lidiček, kteří se dívají k jednomu cíli. A jako by už svým názvem byla připomenutím té radosti, která nás má provázet na naší cestě do kostela: „Vcházejte do bran jeho s díky a do síní jeho s chvalami.“ (Ž 100,4)

Snad si smím vypůjčit názvu žalmového slova k formulování jediného přání: kéž naše BRÁNA není tolik naše (aby nás uspokojovala), ale spíše JEHO (aby si ji užíval ke své slávě)!

702. SCHŮZE STARŠOVSTVA (II. LEDNA 2010)

Přítomni:

členové: Pechar, Dus, Holý, Mazný, Novotný, Plhák, Skuhra, Slabý, Stralczynská, Zvánovcová, Žilková

náhradníci: Hoznauer, Chadima

omluveni: Bruncko – pracovně, Drápal – služebně mimo republiku

Biblický úvod M. Mazný: O stavění, budování
modlitba

Píseň: Dobře staví, kdo zná a ví, EZ 192

Další schůze bude druhé pondělí v únoru tj. 8.2.2010.

Staršovstvo děkuje všem, kdo se podíleli na uskutečnění vánoční hry a těm, kdo stavěli a rozebírali podium.

Staršovstvo děkuje všem, kdo se podíleli na silvestrovském Braník Open. Organizátorům za hladký průběh včetně úklidu, Plhákovým a Pecharovým za občerstvení – obzvlášť Tondovi Pecharovi za úžasný kuchařský výkon při přípravě občerstvení.

Staršovstvo děkuje všem, kdo se podíleli na Braník sobě. Umazanou zed' vymalujeme při jarším úklidu.

Staršovstvo vzalo na vědomí zprávu pokladní.

Staršovstvo znovu projednalo organizaci vysluhování večere Páně. Budeme i nadále vysluhovat ve dvou dvojicích. Velikost kol bude oznamovat br. farář při přípravě k VP.

Kalichy jsou vyčištěny. Děkujeme ses. Žilkové. Jeden kalich teče. Opravu zařídí br. J.A.Dus.

Alianční týden modliteb 10.1. – 17.1.2010 (evangelický), 17.1. – 24.1.2010 (katolický).

V týdnu manželství bude ve středu 10.2.2010 při biblické hodině přednáška Evy Labusové o věrnosti v manželských vztazích. Informace byla poslána redakci Tučňáka. Staršovstvo odsouhlasilo odměnu pro přednášející ve výši 500,-Kč.

V sobotu 16.1.2010 od 9:00 proběhne oprava varhan. Zajišťuje I. Plhák.

V noci z pondělí 18.1. na úterý 19.1.2010 bude noc otevřených kostelů. Organizačně zajistí J. Pechar, I. Plhák a J. F. Chadima.

Sborové shromáždění bude 14.3.2010.

Presbyterní konference bude 20.3.2010.

Sborové odpoledne, rodinné setkání bude 28.3.2010. Předpokládané téma setkání: Co na víře pokládám za nejcennější, co chci předat svým dětem.

Sborová dovolená bude 14.8. – 21.8.2010 ve středisku Sola Fide. Podrobnosti budou v samostatném článku. Staršovstvo projednalo přispívání na sborovou dovolenou. Sbor přispěje tím, že zaplatí společnou dopravu autobusem a dětem 3 – 13 let zaplatí polovinu. Pokud někdo bude chtít, může zaplatit sponzorskou (vyšší) cenu. Bude použita na uhrazení výdajů spojených se sborovou dovolenou – např. doprava. Pokud někdo naopak potřebuje slevu na sborovou dovolenou, požádá a staršovstvo bude tyto žádosti řešit individuálně. Děti ve věku 0 – 3 roky jsou ubytovány zdarma a nedostávají jídlo. Pokud rodiče potřebují postýlku – přistýlku pro dítě do 3 let, je to možné za 50,-Kč. Stravu navíc je možné za malý příplatek také dojednat na místě.

Staršovstvo děkuje J. Zvánovcové za aktualizaci sborové kartotéky.

Dataprojektory, promítací plátna a nové ozvučení kostela.

Vietnamští bratři nás požádali o možnost umístit dva dataprojektory a dvě promítací plátna do přední části hlavního sálu kostela. Architekt D. Vávra nemá námítky.

Odpověď vietnamským bratřím: Souhlasíme s umístěním dvou dataprojektorů a dvou promítacích pláten do přední části hlavního sálu kostela. Komise z našeho sboru se sejde s vietnamskými bratry, společně proberou návrhy, možnosti, společně vypracují předběžnou studii včetně financování. Tuto studii předloží k posouzení D. Vávrovi a staršovstvu a staršovstvo rozhodne, co bude dále.

Staršovstvo schválilo nákup dvou tonerů do tiskárny/kopírky v ceně do 2 x 1260,-Kč.

Přišlo navíc 10 nástěnných kalendářů ze synodní rady. Vrátíme je. Zařídí J. Stralczyňská a J.A.Dus.

Zapsal A. Slabý

BRANÍK SOBĚ

BRANÍXOBĚ!

Kdo se nezúčastnil, má smůlu. Bylo to báječné, různorodé – výstavy, úvahy, povídky, básně, divadlo, hudba, diapozitivy – asi 20 různých vstupů. Některé pro potěšení, některé pro zasmání, některé k přemýšlení. Tři umělecká díla (píseň Braník sobě, představení skupinky starších věkem, neboli „babince“ a povídka „Drobné radosti“), byla napsána speciálně pro tuto jedinečnou událost a předvedena jako premiéra a současně i letošní derniéra. Škoda, že u Brány nelze zapnout i zvuk.

Ačkoliv jednotlivá čísla byla časově omezena na maximálně 10 minut, trvalo jejich předvedení téměř čtyři hodiny. Nikdo se nenudil. Trochu hladověl, ale to se během krátké přestávky změnilo - díky prozíravosti Magdy Slabé, která uvařila guláš, Lenky Pecharové - plněné rohlíky a... (kdo uvařil tu báječnou kulajdu, nevíme).

Před zahájením a o přestávce bylo možno si prohlédnout v apsidě kresby Aničky Procházkové a v hlavním sále výstavu úžasných fotografií a k nim se hodících veršů Bereniky Haladové (autorka se divákům nepředstavila, neb - jak ohlásil J. Pechar – „je liduplachá“).

BraníXobě – seznam účinkujících a toho, co předvedli:

NÁBRUS (Náhodné Branické USkupení): zahajovací píseň BraníXobě

Květa Šibová: vzpomínky z dětství – Mikuláš, Kominík

Jaro Křivohlavý: překlady modliteb Jsem vděčná, Přesto

Jiřina Adamcová: několik zápisů v deníku: před rokem...

Skupinka „starších věkem“: balada Náš milý „babinec“

Rut Nývltová: Sborová dovolená - faktická připomínka (v próze ohlášek)

Aleš Hoznauer: (prý po babinci starej pes): povídka Včerejšek, dnešek, zítřek

Miloš F. Pechar: ukázky ze stále doplňované knihy Papoušek z klobouku

Jan Matějka: hra na hlavu

Zuzana Hunalová + spolužačka: Divadlo „Jsou slova“

Přestávka - jídlo

Eva Honsová: Fotky z Persie

Lucie Flajšmanová: povídka

Marek Pospíšil: hra na didgeridoo

David Navara: Veršovaný úvod do marxismu a Dopplerova jevu

Kryštof Rybáček: Esej Dvacet let svobody (soutěž pro středoškoláky)

Klára Mazná: Fotografie přírody s hudbou

Jan Matějka: povídka „Rozcestí“

Jan Winkelhöfer: povídka „Drobné radosti“

Marky: povídka „Ztracený syn“ se zpěvem

Klára Šimková a Markéta Hávová z Vysočiny: písničky

Ukázky některých vstupů:

BRANÍXOBĚ!

Pohled'te, poslyšte co se to děje,
proč se tu srazili stařec i robě?
Nevěřte pomlouvám, něco že zle je,
pojd'te s podívat na „Braník sobě“!

Pohled'te, poslyšte směsici hlasů,
které by vzbudily mrtvolu v hrobě.
Zní to jak znamení posledních časů,
takhle však vypadá náš „Braník sobě“.

Můžete naplnit, své lícní torby,
tak jako křečkové ve žňové době
z bohaté nabídky kulturní tvorby,
kterou vám nabídne jen „Braník sobě“.

Ref.:
Světýlka očí blikají do tmy,
otevři oči, přidej se k nám,
díky tvým očím nebudem' sami
ty díky našim, nebudeš sám

Kdo hledá – nalezne, kdo tluče – vstoupí,
dítě i dospělá, vejdou se obě!
Stačí tu nebýt jen sobecký, skoupý
samota zmizí v „Braníku sobě“!

Bez trochy talentu přec nikdo není,
tak proč bys věšel se na první skobě?
Tady smíš překonat své osamění,
každého vítáme v „Braníku sobě“!

Ref.:
Světýlka očí blikají do tmy...

Ukaž jak tancuješ, maluješ, zpíváš
buď tady svobodný divoký vraník,
dneska se podává kulturní guláš
tak jak ho navařil pro sebe Braník

Ref.:
Světýlka očí blikají do tmy...

DROBNÉ RADOSTI

Všichni je známe, denně je bereme do rukou.
Ty maličké předměty, dobré akorát tak
k tomu, aby vám vypadly z ruky a zakutálely
se na to nejméně dostupné místo, odkud je
dostanete při troše štěstí při příštím stěhování.
Mezitím si tu mrňavou věcíčku musí člověk
koupit znova a samozřejmě se nelze bránit
údivu nad tím, kolik tak titěrná součástka,
pomůcka, náradíčko nebo kdovíco, může taky
stát (zejména pokud jde o drobnosti typu zla-
tá náušnice nebo karta do foťáku). Takže za-
kutálené předměty máme daleko radši, když
se zase najdou.

Totíž... ony se nenajdou samy. To
dobře všichni víme a tehdy, když jsem kvůli
jednomu takovému předmětu na čas oblehl
podlahu pod stolem v naší slavné apsidě,

jsem si to uvědomoval daleko víc, než by mi
bylo milé. Ale jak se to často stává
v pohádkách a ve skutečnosti už méně, moje
úsilí bylo nakonec korunováno úspěchem a já
svůj speciální hudební váleček vzor 07, mate-
riál leštěný titan, druhý přepracovaný model,
který hraje melodii Údolí suchých kostí, na-
šel.

Najednou mě ovládl zvláštní pocit a
nedokázal jsem se ho zbavit. Měl jsem velmi
silný dojem, že se blíží půlnoc a já tu něja-
kým opomenutím zůstal sám, zavřený. Hlavu
mi naplnily stovky různých myšlenek, ale
jediné, na co jsem se dokázal soustředit, byl
ten táhlý tón, který se náhle kostelem roze-
zněl a vnuknul mi otázku, kolik mám času
než se tu objeví ostří hoši z Telepatrolu. Zby-

tek toho večera jsem seděl v jednom z dřevěných křesel, bušil jsem svým zátylkem v pravidelných intervalech do spodní části poháru, který je na křesle zpodobněn a usilovně jsem si přál být úplně někde jinde. Pak se někde něco otevřelo a já byl celý pryč.

Když už jsem to zase byl já, seděl jsem v tom samém křesle, ale to křeslo nestálo v branické apsidě, ale uprostřed nádherné rozkvetlé louky. Situace se vyvíjela vpravdě zvláštním způsobem, ale zatím jsem aspoň nemusel žádným nepřijemným autoritám vysvětlovat, kdo jsem a co pohledávám právě tady. Což bylo oproti stavu před pár minutami rozhodně zlepšení. Po chvíli se ale ozvala koňská kopyta a zpoza horizontu vyjela skupina čtyř jezdců. Mířili ke mně. Jejich vůdce nebo náčelník nebo velitel, každopádně ten s tím žlutým chocholem na přilbici přikázal zastavit a obrátil se na mě:

„Kdo jsi, člověče.... ééé... a co tu pohledáváš?“ Výraz v jeho obličejí a těžké kopí v jeho pravici naznačovaly, že od mé odpovědi se nebude odvíjet jen další konverzační téma, ale také například to, jestli příští noc strávím na svobodě, ve vězení nebo v márnici.

Nevěděl jsem co říct, tak jsem radši byl zticha. Raději jsem přemýšlel, co všechno se dá udělat bez mluvení. Přeci jen, obě ruce zdvižené současně do určité výšky ještě nikdy nikoho nezklamaly. Místo toho jsem si ale obě packy schoval v přední kapse mikiny a začal jsem si hrát na kouzelníka, který by v takto zaostalé krajině mohl působit vpravdě všemocným dojmem.

Jako věčko, rozumíte, to je ten nejvíc vymakanej druh mobilu. Když je někdo profík, tak ho umí otevřít a zavřít tak, že to zní jako rána bičem, jako hrom za letní bouřky nebo jako výstřel z námořního děla. Jak na člověka působí takový zvuk, když bič používá pouze při výslechu zvlášť zatvrzelých zločinců, bouřek se bojí, protože ví, že to je hněv bohů a o námořním dělu v životě opravdu, ale opravdu neslyšel, to si jistě

domyslíte. Skupina jezdců mírně znejistěla.

Abych potvrdil svoje postavení, stiskl jsem ještě pár tlačítek. To, co následovalo, se dá velmi jednoduše popsat dnešnímu středo-evropanovi, ale zkuste vysvětlit někomu, kdo se prohání panenskou přírodou na koních s kusem dřeva v ruce, co to znamená heavy metal.

„Ve jménu krále Ferega velím ústup!“ Jak se skupina rychle objevila, tak taky zapadla za nejbližší kopec. Já jsem se klidil taky, k nejbližšímu temnému lesu. Ničeho jsem se v něm nebál, protože už jsem zjistil, kde jsem.

Říše krále Ferega se rozprostírá někde na jihozápadě bezbřehých plání mé fantazie. Vymyslel jsem si krále i jeho zemi. Nacházel jsem se na poli svého vymyšleného. Fereg. Ne náhodou vám po vyslovení toho jména v ústech zůstane nepřekonatelná chuť si odplivnout. Koncipoval jsem ho jako toho nejhoršího vladaře, který kdy byl. Hloupý, sebestředný, lakomý činitel krátkozrakých rozhodnutí. Nedalo se o něm říct, že by byl přímo krutý. Na to potřebuje člověk trochu fištronu, aby věděl, jak lidem co nejlíp ubližovat. Tady ne. Král Fereg byl ukázkový, dokonalý, pro všechny jasně viditelný pitomec.

A tak jsem utekl do lesů. Rychlost, se kterou jsem se s přechodem do nového prostředí smířil, mě ani tak nepřekvapila. Ostatně vždycky jsem se sem chtěl podívat. Ale na místě všechno vyznívalo jinak. Tady mě nic moc dobrého nečekalo. Ne v zemi, kterou čeká revoluce a taky tři zničující války, ještě ke všemu, když jsem to všechno vymýšlel já. Samozřejmě, že dobro nakonec zvítězí, armády démonů zmizí ve svých pekelných sférách a Krutodějci budou poraženi. Jejich nemrtvý král padne rukou hlavního hrdiny a ten konečně dojde odpočinku. Princezny budou zachráněny, prorocství naplněna a statečné skutky budou vykonány, ale každý takový čin na sobě má cenovku s počtem lidských životů, které ta podívaná bude stát. A stát uprostřed bojiště a tvrdit, že „tohle přece neexistu-

je,“ to rozhodně nepomáhá, když máte vskutku neobyčejně upřímný pocit, že tam prostě jste.

Člověk dobře udělá, když do svého vymyšleného světa zapasuje kladnou postavu nebo společenství lidí, kteří rozumí tak trochu všemu. No... samozřejmě to nemůže být člověk. Daleko víc se hodí tajemná skupina elfů, která má sice ráda svoje soukromí, ale rozhodně vám neodmítne pomoc, když za nimi pěkně přijdete a řeknete jim:

„Dobrý den, prosím pěkně, já jsem se ztratil a netrefím domů. Netušíte prosím, kdy a odkud odjíždí nejbližší spoj směr realita?“

Pak z nich většinou vypadne, že na vás už dlouho čekají, protože právě takového cizince očekává jejich bratrstvo už od počátku světa a máte být údajně ten, kdo porazí nepřítele, nastolí rovnováhu, sníží daně, provede důchodovou reformu, zruší zákaz zpěvu a obstará ještě spoustu podobných benefitů.

No a takové tajné společenství se nejlépe hledá kde? Kde? No v lese, to je přece jasný. Najednou jsem stanul. Naprosto jasně se mi v mysli zformovala cesta tam, kam mám dojít:

Jdi tam, kde sloni kýchají,
kde o domově zpívají.
nechť oko tvé vždy jasně vidí
Primalex a pumpu s

A tady moje vidění skončilo. Vyzrazil jsem v nastoleném směru a zanedlouho jsem vskutku v dáli zaslechl píseň o návratu domů. K mému překvapení to však nezpívali sloni, ale docela normální parta pochybných individuí. Chvíli se nic nedělo, ale pak se všichni postavili do pozoru a ozvalo se:

„Tříčtyřestcihla.“

„A do háje tak ještě jednou.“ Ten nejvyšší z nich provedl krátký odpočet a pak se ozvalo:

„Hepší!“

Po krátkém uvítání, představení, potlakání, pomazlinkování a vůbec, jsem se dozvěděl, že na mých bedrech naštěstí záchrana světa nespočívá, ale domů, že mě dostanou. Akorát jsme potřebovali to původní křeslo, ve kterém jsem tady přistál. No, žádný problém, za chvíli jsme byli zpátky na té původní louce. Sedl jsem si do křesla, nechal se pomatlat bělobou, odříkalo se pár rituálních slov a za chvíli jsem byl zase celý pryč.

S pocitem, že to dobře dopadlo jsem otevřel oči a byl jsem zpátky, sám, v apsidě. Ale pro to, aby opravdu všechno dobře dopadlo bylo potřeba udělat ještě jednu věc. A už jsem byl v běhu, už jsem hledal a nacházel číslo na tu bezpečnostní agenturu a už jsem jim volal. A už jsem narazil na překážku, která se zdála býti nepřekonatelnou. Hlas operátora zněl neústupně:

„Řekněte prosím bezpečnostní kód.“

A já ho nevěděl, ale v takové situaci se dala udělat jenom jediná věc.

„Bezpečnostní kód.“

Sluchátko trochu zarachotilo a pak mi řeklo:

„Výjezd na vaši adresu byl zrušen, přejeme příjemný zbytek noci a děkujeme, že využíváte naše bla, bla, bla, bla, bla...“ Zalila mě úleva.

Položil jsem se někam mimo dosah pohybových senzorů a doufal jsem, že se tu někdo objeví dřív, než to začne zase řvát. A co když to nevyjde a alarm se spustí? Tak si to přeci klidně dáme celé ještě jednou!

Jan Winkelhöfer

David Navara přednesl dvě ze svých básní. první o Marxovi, druhá je z doby, kdy studoval na gymnáziu Christiana Dopplera:

ÓDA NA DOPPLERŮV JEV

Chci mluvit o panu Doppleru, moc vážně slova svá neberu.

Vydal se na loučku užít si přírody, podpřít chtěl tím své duševní pochody.

Dbal tak na psychickou hygienu, náhodou shlédl však tuto scénu.

Kůň má sílu nadbytečnou, pádí s bryčkou s sličnou slečnou, kočí leží pod zídkou, opil se tam desítkou.

Doppler hned přeběhl doprostřed na loučku, vytáhl brýle, přidržel obroučku.

Pozornost jeho přejde od opilce, pějící slečna ji přiláká ve chvílce.

Tohleto přece je nějaká opera. Zpívá to falešně, napadlo Dopplera.

Když jela okolo ta slečna na bryčce, pan Doppler zastavil, jen řekl kratičce:

"Zpíváte falešně, pěvkyně vážená!" {shovívavě} "Vždyť já jsem sólistka, chudáku zmatená!"

"Ten váš poslední tón je příliš kratičký, abych ho slyšel líp, půjdu k vám do bryčky."

Posluchač promine, že ho dál ruším, pan Doppler nevěřil ale svým uším.

Zpěvačka s elánem zpívá, a krásně, a tím se dostávám k tématu básně.

Leč zvenku lidé s odporem hledí, ten zpěv a rychlost...?! Ano, to sedí!

"Pokud bryčka jede k vám, zvuk je vyšší, povídám.

A když jede od vás zas, je to jako kontrabas.

Kvůli klusající herce slyším víc o 4 Hertze a když pádí ostošest, dvojnásobná změna jest."

Doppler se zadumá, je to tak vskutku, pak slavnou větu má, jen za minutku.

Když se bude vzdalovati nějaký nádherný zpěv, tón se bude snižovati, vznikne z toho strašný řev.

Řev ten, který s lidmi klátí, řev při kterém tuhne krev, víte kdy a jakpak platí ten slavný Dopplerův jev.

ZÁVĚR „BABINCE“

Kolektiv jsme, ale nesplýváme
v jeden starých lidí šedý dav –
každá svoje vlastní srdce máme,
kolik srdcí, tolik je i hlav.

Každá hlava vlastní mozek skrývá
a ten umí leccos vymyslet.
I když velmi často zapomíná,
pamatuje na náš krásný svět.

Uznejte, že nejsme jenom hmota
dávno odepsaných stařešin;
máme stále radost ze života,
víme co je štěstí, co je splín.

A když někdy přepadne nás smutek
známe lidi, co jej utiší;
když bol naše síly přesahuje
víru máme v pomoc nejvyšší.

Z KNIHY MILOŠE PECHARA: PAPOUŠEK Z KLOBOUKU

(uvádíme jen krátké kapitoly z předneseného textu – tento druh humoru je prý třeba předkládat pouze po malých kouscích)

Pepíčková pětka

„Jezevec je zevec,“ prohlásil u tabule Pepíček.

„Správně, Pepíčku, píšu ti jedničku,“ odpověděla paní učitelka a napsala mu pětku. Má ráda děti, proto je nechce znepokojovat předem; stačí, když se lekají samy od sebe.

O chlapečkovi a mašince

Byl jednou jeden chlapeček, který si moc přál mašinku. Tak dlouho chodil od rodiče k rodiči, až mu nakonec koupili mašinku na maso. Chlapeček zářil štěstím a vozil v mašince maso od rána do večera. Když všechno odvezl, svezl se únavou, což byla poslední jízda té mašinky.

Ještě jedna Pepíčková pětka

„Jezevec je zevec,“ prohlásil u tabule Pepíček.

„Správně, Pepíčku, píšu ti jedničku,“ odpověděla paní učitelka a napsala mu pětku. Nemá ráda děti. „To se ale lekne, harant jeden!“, mne si pod katedrou ruce.

Jeden z vystavovaných obrázků Bereniky Haladové:

..... potkávají anděly..

JAN SKÁCEL

"Naděje s bukovými křídly"

**novému ránu rožnem svíci
je neznámé a nemá tváře
jak anděl v dřevu lípy spící
a čekající na řezbáře**

**někdy se anděl na nás hněvá
anděla máme každý svého
a naděje má z buku křídla
a srdce z dřeva lipového**

NELEKNI SE!

Už Jan Werich říkal: „čtete bibli, tam to všechno je“. Nebyl teolog, a vida...

Až příště budeš mít pocit, že s tebou Bůh nic nesvede, vzpomeň si, že:

Abraham byl příliš starý

Sára byla neplodná

Izák byl přehnaně důvěřivý

Jákob byl úskočný

Lea byla ošklivá

Josef Egyptský prožil těžkou šikanu

Mojžíš měl zranění z dětství a byl agresivní

Gedeon měl strach a chtěl utéct

Rachab byla prostitutka

Jeremiáš a Timotej byli příliš mladí

David měl na kontě cizoložství a úkladnou vraždu

Jonáš utekl před Hospodinem

Noe se občas opil do němoty

Noemi byla vdova

Jób přišel o rodinu, o majetek a propadl depresi

Jan Křtitel byl bezdomovec a pojídal hmyz

Panna Maria místy nechápala, jak to Pán Bůh myslel

Ježíš v pubertě utekl rodičům a ještě se divil, co mají za problém

Učedníci usínali při modlitbě

Petr se vytahoval, a pak zapřel Krista

Marta byla tak trochu workoholička

Její sestra Marie zas nebyla zrovna akční

Marie Magdaléna byla prostitutka, a ještě k tomu posedlá

Samařská žena byla několikrát rozvedená a žila "na hromádce"

Zacheus byl malý a zakomplexovaný a živil se daňovými podvody

Pavel byl cholerik a občas si neviděl do úst

Timotej míval žaludeční potíže

První svatořečený byl lotr po pravici.

**TAK SE NELEKNI, KDYBY PÁN POČÍTAL I S TEBOU!
I KVŮLI TOBĚ VSTAL Z MRTVÝCH!**

(došlo mailem – autor neznámý)

**Manželé Marie a Aleš Jelínkovi dostali pod stromeček krásný dárek –
dceru Aničku.**

Narodila se 25.12.2009

PODĚKOVÁNÍ

Dopis ředitele školy, kde studuje naším sborem podporovaný nepálský student:

Drazí sponzoři,

přejeme vám požehnané vánoční svátky a šťastný nový rok 2010 ve jménu našeho Pána Ježíše Krista. Děkujeme vám, že podporujete studenta v biblickém studiu. Oceňujeme, že i v době, kdy jsou finanční potíže, vaše pomoc trvá.

Během roku jsem navštívil mnohá místa v Nepálu, kde pracují naši bývalí studenti – nyní jako pastoři, učitelé biblických škol či evangelisté. V mnoha ohledech konají úžasnou práci mezi lidmi v Nepálu, zvěstují neohroženě evangelium. Když lidé uvěří, jejich život se v mnoha ohledech mění i v praktickém životě. Stávají se pilnými pracovníky, vytvářejí pokojné domovy a slouží společnosti. Tak, když mladý člověk, kterého podporujete, jde sloužit Pánu, způsobuje to změny v duchovní i praktické oblasti. Je to i díky vaší pomoci.

Váš Nicanor Tamang

POZVÁNKA NA II. SBOROVOU DOVOLENOU

OD 14. DO 21. SRPNA 2010

Staršovstvo branického sboru srdečně zve všechny své členy i jejich přátele na 11. sborovou dovolenou opět do rekreačního objektu naší církve SOLA FIDE v Janských Lázních. Toto klidné lázeňské městečko s nevšední historií se rozkládá na úpatí Černé hory (1.299 m n.m.), na jejíž vrchol vede přímo z města kabinová lanová dráha. Janské Lázně mají ideální podmínky pro pěší turistiku (naučná stezka Černohorské rašeliniště, vycházková trasa Klausův důl, dále pak lázeňské stezky na Středním hřebenu a v Rudolfově údolí). Pro cyklisty je připravena 1.Krkonošská cyklistická naučná stezka, která vede po lesních cestách Černé a Světlé hory a nabízí překrásné pohledy na hlavní krkonošský hřeben s jeho dominantou Sněžkou.

Ubytování a stravování v SOLA FIDE je zajištěno na vysoké úrovni. Všechny 2 a 3lůžkové pokoje v 1. a 2. patře mají na pokoji WC a sprchu a jsou přístupné výtahem, celkem 52 lůžek.

Ve 3. patře jsou pokoje vybaveny umyvadlem, WC a sprchy jsou společné na chodbě vždy pro 2 pokoje, celkem 7 lůžek. Do většiny dvou a třílůžkových pokojů lze umístit přistýlku či postýlku.

Před budovou je možnost parkování pro 9 osobních aut. Hromadná přeprava bude jako vždy zajištěna autobusem a hrazena sborem. K dispozici máme několik shromažďovacích prostor vč. herny pro děti a klubovny s pingpongovým stolem. Rovněž můžeme bez omezení využívat místní kostel. V objektu je úschovna kol. Ve 2. patře je k dispozici kuchyňka (lednice, mikrovlnná trouba, varná konvice, nádobí).

Cena za týdenní pobyt:

	ubytování	polopenze	celkem	plná penze	celkem
Dospělí	1.500,--	840,--	2.340,--	1.260,--	2.760,--
Děti do 13 let	1.260,--	700,--	1.960,--	1.050,--	2.310,--

Staršovstvo odsouhlasilo dětem od 4 do 13 let 50% slevu. Děti do 3 let bez nároku na postel a stravu zdarma. Přistýlka či postýlka – jednorázový poplatek Kč 50,--.

Na pokoji připraven 1 ručník a 1 osuška na osobu, mýdlo vlastní!

S kuchařem lze domluvit individuální dietu. Případné doobjednání oběda bude hrazeno v hotovosti na místě.

Dospělí do 70 let, **výdělečně činní**, uhradí poplatek městu Kč 15,--/den individuálně po příjezdu.

Závazné přihlášky s jmenným obsazením pokojů a požadovanou stravou odevzdejte ve sborové kanceláři nejpozději **do 31. března 2010.**

Výběr účastnického poplatku proběhne začátkem června t.r.

Příp. dotazy Vám zodpoví ses. Kučerová buď po nedělních bohoslužbách nebo na těchto tel.

byt	244 465 717
práce	222 252 645
mobil	605 860 534
e-mail	z.kucerova@volny.cz

Na Vaši hojnou účast na této každoroční sborové akci se těší

Staršovstvo sboru ČCE Braník.

TEXT KÁZÁNÍ

Reakce na článek v minulé Bráně:

Text kázání bude k dispozici na lavici v předsíni. Pokud by tam už nebyl, je možno požádat v kanceláři o okopírování.

VÝSTAVA OBRAZŮ J. ADAMCOVÉ V HOŘOVICÍCH

J.Zedník o výstavě Jiřiny Adamcové

Prostory evangelického kostela v Hořovicích nabízejí návštěvníkům do konce měsíce února velice kvalitní výstavu „Naděje navzdory“. V nevelkém, ale působivém prostoru židovského původu, se nám představuje akademická malířka, grafička a ilustrátorka Jiřina Adamcová, která je více než zajímavou autorkou. Již při vstupu do kostela a první návštěvě výstavy mne zaujala celá instalace. Na první pohled mne fascinovala velikost prací, rozměrné formáty, barevnost i jejich obsah. Obrazy z cyklu „Okna k naději“ osloví diváky svými příběhy i barevností,

kteřá rozsvěcuje celý prostor a nepochybně i hlubokým prožitkem a znalostí vznešených francouzských katedrál. Vedle těchto pak v prostorách kostela najdeme vystavené barevné linoryty a kombinované techniky - tisky z linorytu, grafické koláže a malby z cyklu „Žalmy“. Další obrazy potom souvisí s biblickou knihou „Píseň písní“. Fascinujícím zážitkem je rovněž výborně zvládnuté řemeslo, autorce se dostalo výtečného vzdělání a školení, ... až se mi dech tajil, když jsem sledoval ony rozměrné formáty, kontrasty barev, s lehkostí provedené detaily, barevně rozehrané plochy, to neskutečné množství barevných tónů a odstínů, rytmus i dekor...z každé práce je potom cítit i ona chuť, radost i nadšení z tvorby a fakt, že Jiřina Adamcová má ráda lidi. Autorka sama je pak velice skromná, pokorná a laskavá žena. Napadá mne, odkud čerpá svou neuvěřitelnou sílu a energii pro svou tak náročnou práci...a snad i tuším,...inspirací i poselstvím jejích prací je Bible a jak sama autorka říká, Knihy Starého i Nového zákona jí otevírají hlubiny, kterých se nelze dobrat.

Setkání s prací Jiřiny Adamcové považuji za jedinečný zážitek, jakých v dnešní uspěchané době není mnoho. Výstava zaplňuje velikou mezeru v oblasti výtvarného dění v našem městě a vzhledem k období, kdy je k vidění, Adventu a k začínajícímu novému roku, nabízí i malé zamyšlení každému z nás... já osobně jsem odcházel z výstavy nadšený, bohatší o neuvěřitelně krásné setkání s dílem i osobností a nadějí, která navzdory všemu stále trvá...Díky za tento hluboký zážitek!

(článek J. Zedníka, určený pro místní tisk, poslala Anička Šourková, farářka z Hořovic)

TURISTÉ

Příští výlet se koná **24. ledna 2010**. Navrhují vycházku podle Botiče z Průhonice do Křeslic (hospoda a stanice busu směr metro Háje), ev. dále - podle počasí, nálady a sil. Pozdravují všechny turistky i turisty a těším se na vás. Lenka

WEBOVÉ STRÁNKY SBORU

Těm, kdo mají internet doporučujeme, aby se sem tam podívali na branické stránky <http://branik.evangelnet.cz/> – najdou tam např. následující zprávy:

- Připomínáme a doporučujeme všem si prohlédnout knihovnu našeho sboru a něco si tam půjčit. Docela pěkně se rozrůstá a jsou tam opravdu zajímavé tituly. **Přibyly 4 knížky od bratra Jara Křivohlavého (Karmelitánské nakladatelství): O moudrosti, O vděčnosti, O šťastném manželství a O odpouštění.**
- **10.2. (středa) MANŽELSTVÍ JE PRIMA VĚC** - s tímto heslem se zapojuje Českobratrská církev evangelická do již čtvrtého ročníku **Národního týdne manželství**, největší celonárodní iniciativy na podporu manželství v ČR. **Ve středu 10. února od 18 hod pořádá náš sbor v rámci Biblické hodiny v kostele besedu s pedagožkou a odbornicí na rodinné vztahy PhDr. Evou Labusovou.** Příchozí (nejen manželské páry, i když především pro ně je tento večer určen), čeká workshop s promítáním, prostor na dotazy i malé překvapení. Všichni zájemci jsou srdečně zváni.

BRANÍXOBĚ OBRAZEM

Veselý „babinec“

NÁBRUS (Náhodné Branické USkupení): zahajovací píseň BraníXobě

Pravidelný sborový program

Neděle 8:30 Chvály
(mimo 1. neděli v měsíci)

Neděle 9:30 Bohoslužby
první neděli v měsíci jsou rodinné služby
Boží; **třetí neděli** v měsíci je vysluhována
sv. Večeře Páně

Úterý 16:30 – 18:30 **Odrost**

Úterý 18:30 – 21:00 **Mládež**

Středa 18:00 – 19:30 **Biblická hodina**

Středa od 16:30
**Setkání předškolních
dětí a prvňáčků (i s maminkami)**

**úřední hodiny faráře
Jaroslava Pechara**
úterý a středa 14.00 – 16.00
čtvrtek 10.00 – 12.00

Obsah

Slovo na úvod	2
XVI. ročník Brány	2
Staršovstvo	3
Braník sobě	5
Nelekni se	11
Oznámení	11
Poděkování	12
Sborová dovolená	12
Text kázání	13
Výstava J. Adamcové	13
Turisté	14
Webové stránky	14
BraníXobě obrazem	15
Poslední stránka	16

Verš na leden

Všechno, cokoli mluvíte nebo děláte, činite ve
jménu Pána Ježíše a skrze něho děkujte Bohu
Otcí.

Koloským 3,17

BRÁNA

XVI. ročník, číslo 1 – leden 2010

Pro členy a příznivce sboru ČCE Praha – Braník.
Vychází jednou měsíčně kromě prázdnin.

Redaktorka: Růžena Černá

Redakční rada: J. Čierná, A. Drápal, J. Holý

Grafická úprava: Jakub Čierný

Příspěvky odevzdejte redakci, pokud možno i na disketě, nebo
pošlete mailem na adresu mscerny@volny.cz

Uzávěrka: druhé pondělí v měsíci.

Sbor Českobratrské církve evangelické
Modřanská 118, 147 00 Praha 4 – Braník
tel.: 244 461 037

<http://branik.evangnet.cz>, branik@evangnet.cz
číslo účtu: 135027438/0300

Variabilní symbol pro dary na křesťanskou službu je 111

Fotografie na titulní straně: Jakub Drápal